

BIOGRAFI ALLAN RASMUSSEN 1926-2009

Allan Rasmussen var, som Erik Moseholm har udtrykt det i sin avisnekrolog, en "stille eksistens med en kolossal viden om især tidligere tiders jazz, dansemusik, underholdning, revy og skibe". hvilket udsagn imidlertid dækker over en særdeles aktiv producerende kraft, hvor den færdige stofbehandling altid kunne stå alene med sit klare fokus på netop det udvalgte projekt. Allans utrolige hukommelse levendegjorde og detaljerede emnerne suppleret med musik fra 78-plader, fotos, udskrifter fra artikler/tidsskrifter/bøger, original dokumentation samt andre memorabilia fra hans omfattende arkiv vedrørende disse emner.

Men selv havde han aldrig behov for at lade sin indsats bekræfte.

Allan Rasmussen (født den 10. maj 1926 i Rosenvængets Sogn, København Ø – døbt 20. juni 1926 i Store Magleby Kirke) voksede op på Amager, i nærheden af Sundby Vester Plads. Farfaderen var lods i Dragør, og Allans broder blev i øvrigt lodsbådsfører sammesteds. Familien hørte oprindeligt under Store Magleby sogn, og forældrene havde fra omkring 1920 sommerhus i Søvang nær Dragør – med tilhørende sejlbådsinteresse i drengeårene. Hans far, Alfred Christoffer Rasmussen, var ansat som scenefunktionær ved Det Kgl. Teater, og i sin ungdom overværede Allan ofte forestillinger (han cyklede ind med aftensmad til faderen), der var rene festfyrværkerier.

Disse lagde dog næppe grunden til hans senere interesser. Den klassiske musik var noget nær den eneste, som Allan siden hen ikke brød sig om, medens han f.eks. ikke gik af vejen for gode, iørefaldende melodier med især sangere/sanggrupper indenfor de mere underholdningsprægede genrer. Måske skyldtes hans fravalg af den klassiske form, at denne havde faderens bevågenhed. Hver søndag formiddag var underlagt patriarkalske påbud (faderen var op mod de fyrrer, da han fik sine sønner) - der skulle være absolut ro i hjemmet under radioens klassiske grammofonkoncerter fra Danmark og Sverige.

På moderens, Marie Dagmar Hansen, side ejede familien Svendborg Biskuit Fabrik, og Allan tilbragte mange ferier i byen samt i Troense og på Ærø, hvor han studerede de gamle sejlskibe i havnen og dertil diverse søulkes snilde i fabrikationen af skibsmodeller.

Gennem årene boede han på Grækenlandsvej 108 (barndomshjem), Nordmarksvej, i Bremensgade, Gorms-gade, Baggesensgade, Ved Vænget samt Toldbodgade 11 (flere af disse steder nu nedrevet eller ombygget). Dette sidstnævnte sted siden ca. 1970 - hvor han med praktisk og håndværksmæssig erfaring ofte bidrog til at løse såvel husejerens som lejernes mangeartede behov. Hans store tekniske hjælpsomhed eller ligefrem fysiske assistance betød, at man oftest var godt garderet med Allan som 'konsulent'.

Disse bopælsadresser afspejlede på sin vis hans interesse for det københavnske bybillede. Mange historiske bøger derom optog ham meget, og han besad et fint bibliotek om forlystelseslivet i det gamle København, hvor man kunne opspore profiler af byens farverige ånder samt længst glemte historier fra dansehallen, gyder og baggårde.

Allan og Onkel Carl, Søvang 1928

3A, 1934, Sundby Øster Skole. Allan 2. rk., nr. 4 fra venstre

Skolens skudsmål for flid/orden/opførsel var konstant: "Særdeles god" - hvor mon jazz'en fandt sit kim i denne traditionelle danske opvækst?

Fra 1932 elev ved Sundby Øster Skole på Smyrnavej. Udskrevet af 8. klasse (= 3. Fri Mellemskoleklasse) i foråret 1940. I en sportsklub på Amager stiftede Allan Rasmussen bekendtskab med de for den tid moderne toner. Han var ikke begejstret for at danse, og fik derfor lov til at passe grammofonen ved klubfesterne. Og på den måde hørte han for første gang swingmusikken, som Benny Goodman, Tommy Dorsey, Artie Shaw og Glenn Miller samt adskillige danske navne spillede den. "Jeg kan endnu huske den første plade, jeg købte ..." erindrede Allan, " – det var "Star Dust"/"Tea for Two" med Richard Stangerup og Ingelise Rune."

Efter skolegangens ophør havde Allan en tid diverse løse jobs, bl.a. som 'svajer'. Når han kom rundt i byen, noterede han antikvariaternes beliggenhed. I sin fritid fulgte han så konstateringerne op med gennemtrawling af forretningernes pladekasser. "Enten siger musikken mig noget, eller også gør den det ikke. Jeg har aldrig ladet avisanmeldernes dom påvirke mine afgørelser! – et råd, jeg altid har givet videre." Det endte med, at Allan cyklede en bestemt rute hver dag, og efterhånden blev det sådan, at forhandlerne lagde de plader til side, som han kunne tænkes at være interesseret i.

Fra februar 1941 tog Allan uddannelse som sætter/typograf hos J. Chr. Petersens Papirhandel og Bogtrykkeri A/S med svendeprøve i april 1946 (og afgangsbevis september 1944 i bogtryk fra Fagskolen for Boghaandværk). Læretiden var 5 år og ugelønnen hhv. 10, 12, 14, 17 og 30 kroner pr. år med 2 ugers ferie. Dette måtte dengang forekomme en nogenlunde sikker levevej – men dels mindskedes beskæftigelsesmulighederne efter krigen, dels bevirkede teknikkens rivende udvikling senere den samme problematik.

I september/oktober 1946 lå Allans arbejdsplads (trykkeri) side om side med natklubben "Gold Digger" i Vestergade 12 - når Harlem Kiddies, hans yndlingsorkester, øvede dér om dagen, kunne han høre og lade sig inspirere af musikken. Han var da selv, som janitshar, i gang på forsigtigt amatørplan med flere swing-prægede orkestre.

Et tidligt band med Allan Rasmussen. Flemming Albertus: Jeg husker saxofonisten som Flemming Leach – udlært maskinarbejder, konstabel ved Aalborg Luftvåben. Ved FLs fødder står en højttaler - Allans vidunderkonstruktion! Højttaleren var indbygget i låget, der, når det løftedes af, dækkede over et betjeningspanel til en forstærker. Til den kunne man koble gramofon, mikrofon, instrument-kabel m.m.. I "Københavns Jazzklub" var denne opfindelse livsnerven - det var den, vi spillede plader på under vore begavede causerier, og var den i stykker, gik hele aftenen i vasken. (Det førte så til hastig åbning af 'Historieklubben' med indlagt sladder, hvor alt kunne ske! – f.eks. at spillekortene kom frem; de var ikke forbudt. Og så lånte 'fru NIOGT' os nøglen, så vi kunne låse efter os! I øvrigt havde Finn Søborgs nyudsendte romaner "Sådan er der så meget" og "Her går det godt" nærmest bibelsk status blandt os.)

Allan Rasmussen i sin 'swing-periode'

Harlem Kiddies – Allans danske yndlingsband - fra venstre: Kaj Winther, Jonny Campbell, Jimmy Campbell, Ingemarr (sic) Ericsson og Kaj Timmermann.

Efter "Gold Digger" kom Harlem Kiddies til "Rådhuskælderen" (senere "Pariserkælderen"), Kompagnistræde 21, fra 1. november 1946 til ind i 1947, hvor Allan hørte dem 2-3 gange om ugen. Han mødte op mindst en halv time før musikken begyndte for at sikre sig en god plads. Dette førte til bekendtskab med Kaj Timmermann. En aften assisterede Allan for Timmermann i en time eller så, idet Timmermann skulle noget andet. Dette fortrød Allan dybt bagefter, idet det gik op for ham, hvad der egentlig skulle til for at stå distancen som professionel – men oplevelsen sporede fra så at sige det ene øjeblik til det andet Allans øre for de grundlæggende detaljer i musikkens udførelse.

Allan overværede naturligvis alle de jazzkoncerter, der blev arrangeret under og lige efter krigen. "Jeg husker en dag i den uopvarmede K.-B. Hal, hvor Kjærulff-Schmidt i tyk vinterfrakke og halstørklæde var dommer i en jazzduel mellem Peter Rasmussens og Leo Mathisens orkestre. Foran os sad nogle unge piger; de holdt med Leo Mathisen. Jeg og mine venner med Peter Rasmussen. Hver gang, vi klappede, stak de os med deres paraplyer, og når de applauderede, hev vi dem i deres slangekrøller."

Koncerten med Don Redmans orkester i K.B.-Hallén den 15. september 1946 var noget af en stilistisk omvæltning, som Allan dog havde udmærket øre for.

Militærtiden blev tilbragt ved 1. og 2. Artilleriafdeling på Avedøre Batteri/Mosedale Fort fra 12. november 1947 til september 1948 – ved aftrædelse blev forholdsattesten udfærdiget med højeste anerkendelse såvel i militære som private forhold. Det var dog ikke uden problemer at overholde mødepligter, da de offentlige buslinier dengang var ringe udbygget og ikke tilgodeså rekrutternes behov. Når Allan havde været ude at spille og skulle tilbage til forlægningskvarteret, måtte det gøres pr. taxa på den måde, at chaufføren blev bedt om at køre ned ad Køgevej indtil taxametret udviste det beløb, der var indtjent som aftenens hyre - hvorefter resten af vejen foregik til fods. Af og til var der dog taxavognmænd, der forbarmede sig og kørte hele vejen alligevel.

Konstabel Nr. 831/1947, Ove Allan Rasmussen ved 1. Artilleriafdelings 2. Batteri – midt på forreste række

Imellem typografbestillingerne var han i forskellige årtier lejlighedsvis engageret i antikvarier på Øresundsvej, i Grønnegade samt Elmegade, og dette var en af måderne at forøge pladesamlingen på – en anden var via det engelske auktionsblad VintageJazzMart samt tæt kontakt med byens marskandiserforretninger. Han var også i nær forbindelse med andre samlere og jazzentusiaster så som Børge J. C. Møller, Timme Rosenkrantz og englænderen John R. T. Davies. Via opsøgende research indledte Allan bekendtskab med en række personer, der havde virket indenfor den tidlige grammofonindustri, f.eks. Johann Dændler, der forestod de første swingklubber herhjemme samtidig med at han var optagelsestekniker for Skandinavisk Grammophon Aktieselskab. Dermed bidrog Allan til at bevare vigtige historiske informationer om pladeoptagelser, der ellers var omgået af mystik.

Allan udviklede et fint øre for musik kvalitet og -kendetegn. Da han en gang overfor orkesterlederen Teddy Petersen påpegede, at det ikke kunne være Wivex' orkester, der spillede på en bestemt plade, indrømmede TP, at pladen var optaget i Berlin med Dajos Belas' Band. Det var billigere kun at sende orkesterlederen til optagelse i Berlin end hele Wivex' orkester – på pladeetiketten var blot anført "Teddy Petersens Orkester".

Flemming Albertus: "For mig begyndte venskabet med Allan på et tidspunkt, hvor jeg var færdig med Korsvejen Skole, havde fået en elevstilling i Københavns Hospitalsvæsenes administrationsafdeling, havde påbegyndt handelsuddannelse på aftenskole, var slået fuldkommen omkuld af jazz'ens indtryk – og tilfældigt kom til at kende Tove, der også var elev på handelsskolen, og boede i Sundbyøster. Tove havde gået i kommuneskole med Benny Larsen (senere trommer i Royal

Bluesmen) og Ove Vædelund (senere bassist i samme orkester). Under vore lange cykelture hjem fra Magistratsskolen inde i København fortalte jeg Tove om min glødende interesse for jazz. En lørdag mødte jeg hende i 'Aladdin Radio' (ved krydset Amager Fælledvej/Amagerbrogade) på pladekøb – hun fik lov at se, hvilke plader jeg havde udvalgt, og sagde så til min overraskelse: "Jeg kender et par fyre, som du skal møde" – det var Benny og Ove. De boede også i Sundbyøster.

Benny Larsen

Ove Vædelund

Flemming Albertus

De fortalte, at de ville lave en jazzklub à la "Hot Club of Copenhagen" med causerier og lignende - og på længere sigt et orkester - og dertil Jazz-Band-Balls ligesom "Hot Club" og "Basin Street Club" i Peter Bangs Lund på Peter Bangsvej - startet af den herostratisk berømte Gunnar 'Fladhår' Mathiesen og hans orkester.

(Den blev et tilløbs-stykke - den passede bedre til de unge end "Hot Club", der holdt til i Borgernes hus nær Nørreport Station, og måske netop derfor bar et umiskendeligt præg af en del voksne, der var begyndt at ligne vore egne forældre! "Hot Club of Denmark" voksede ud af en ældre klub, "Jazzvennerne", som egentlig var et modstykke til "JAZZreports Swingklub" – "Hot Club"s aktivgruppe udgjordes af højt kvalificerede diskofiler/samlere/historikere som Børge J. C. Møller, Harald Grut (Hansen), Bent Henius, Erik Wiedemann, Børge Roger Henrichsen, John Jørgensen m.fl., som mest arbejdede med diskofile causerier og diskussioner – alligevel var der stor uenighed om indholdet. Denne form videreførtes i Radioens Jazzklub af stort set de samme personer. "Hot Club" havde siden 1949 haft eget orkester, men til danseaftenerne optrådte også moderne grupper ledet af Boris Rabinowitsch, Max Brüel, Mario Procida og andre. Fra 1950 havde man medlemsbladet JAZZparade, hvis redigering hurtigt kom til at ligge i hænderne på den farverige, humleelskende og rapkæftede BOH – Bent O. Haandstad, der skrev, redigerede, kommenterede, replicerede, polemiserede, kritiserede, snerrede, hvæsedes, hyggede, grinede, jubledes over dagens jazzliv i et 10-år – fra 1953 uafhængigt af klubtilhørsforhold. Lokalet i Borgernes Hus blev ødelagt ved en brand. Det var svært at fastholde et tilstrækkeligt stort medlemstal, og det tekniske apparatur var stadig præget af krigens mangler. I 1953 blev "Hot Club" og "Blue Note" klubberne slået sammen. En anden fremtrædende personlighed var Gunnar Albertson = (senere) Chris Albertson, der var indehaver af jazzmiljøets første båndoptager. Faderen var Islandsk ambassadør i København, og via denne kanal skaffedes mange sjældne plader til veje).

På den måde blev jeg indrulleret i "Københavns Jazzklub" – det var som om, at en port til en stor og fascinerende verden åbnede sig.

Allan dekoreret af Gunnar "Fladhår" Mathiesen

Der spilles whist - Ejnar Skafte, Benny Larsen og Allan

Første møde fandt sted i en afholdsforening i Nordlandsgade (sidegade til Holmbladsgade). Lokalerne var billige. Man kunne købe sodavand (hjemme ventede en "bappe med majere" og kortspil) – tiltrængt efter to dybe causerier med tilhørende pladeeksemplere. Klubben rådede via Allan Rasmussen over en mobil grammfon med påklipsede højttalere – det var dengang en stor, stor sjældenhed. Allan boede på Grækenlandsvej – og vi transporterede os på dertil indrettede herrecykler med hårdt lastede bagagebærere. Allan og jeg fulgtes ad – jeg boede på hjørnet Solhøj Allé/Kastrupvej (overfor Kastrup Boldklubs fodboldbane-arealer og kunne derfra beskue Lufthavnsvej i 1½ flad kilometer før lufthavns administrationsbygning i det fjerne), så vi skulle samme vej. Jeg fik at se, hvor Allan boede hos sine forældre, og af og til blev jeg inviteret med op til plade-gnav, blødt brød og te! I de kommende år var det et sted, jeg ofte kom. Telefonen var ikke udbredt, i hvert fald ikke i vore kredse – så vi tog chancen og dukkede bare op hos hinanden! Allerede dér blev jeg præsenteret for Allans herligheder.

Han boede hos sine forældre – og hans værelses vægge var dækket af reoler. En dør førte direkte ind til familiens stue, og for at dæmpe lyden fra musikken mest muligt havde han fået udskåret to plader i blød masonit (ny vare dengang). De blev, efter at dørhåndtaget var fjernet, presset ind i døråbningen inden for døren – sådan! Det kneb med siddeplads, hvis vi skulle være fire – så det var ikke så ofte dér, at Holmblads Salmebog blev vasket. Men det skete – og tekopperne sprang fra bordpladen, når triumf es stak det hele!

Bedre plads var der hos Helge – som også boede hos sine forældre. Dér kunne vi erobre stuen efter forældrenes sengetid. Så blev der spillet whist og/eller Napoleon – med slidte, falmede bakelit-jetoner. Hos Helge var der et ekstra raffinement: Den første, som havde tabt alt, måtte bruge 'Zinket', et sæt jetoner, som gjorde det ud for en farve. De var oprindeligt lavet af Helges far – klippet ud af zinkplade. Det spændende var, at en slidt julelys-æske med 'Zinket' var anbragt i forældrenes soveværelse, skubbet ind under dobbeltsengen. De sov altid med døren på klem af hensyn til ventilationen – så hvis man turde, kunne man tage chancen på maven igennem entréen. Faderens søvn var ofte i sig selv så støjende, at det kunne lykkes!

Allerede på det andet møde, hvor jeg deltog, blev 'Klubben' navngivet. Inde/ovre i København var andre klubber begyndt at dukke op. "Storyville" i Hambrosgade, "Blue Note" ved Kgs. Nytorv – og rygterne talte om andre! Helge Reimer-Nielsen, formand, og Mogens "Søvnig", næstformand, var begge bankansatte. De undersøgte i et register med foreningsnavne om navnet "Københavns Jazzklub" var anvendt. Ikke med tanke på eneret – men når der kunne være en "Hot Club of Denmark", så var "Københavns Jazzklub" vel passende for os. Med ledelsens ambitioner in mente var det ikke for prangende – eller også var det selvironi, et fænomen, der heldigvis ikke var klubben fremmed.

Der er god grund til at tro, at "Københavns Jazzklub" også er startet med en art stiftende generalforsamling. Dengang startedes en jazzklub meget formelt med stiftende generalforsamling, valg af bestyrelse, fordeling af poster og funktioner – formand, næstformand, kasserer, hjælpe-kasserer, sekretær, distribution og mødeaktivitet. Generationen kendte til den slags regler. Man kunne også fornemme, at de fleste primært kom for at danse og hygge sig. Musikundervisning var fremherskende, så det var nærliggende at prøve kræfter med 'live'-udførelsen, der lød så besnærende nemt – men resultaterne var for de fleste siden hen knap så lovende.

Jeg var ikke med de første gange. Gruppen var ikke stor – vi mødtes i private hjem i begyndelsen. Senere lånte vi mod kontant vederlag kr. 30,00 lokale i NIOGT (en dengang udbredt afholdsorganisation) i Nordlandsgade. Vi måtte nøjes med sodavand og lys pilsner – men disse byrder bar vi gerne for at være sammen om vor fælles lidenskab. Til gengæld var der mulighed for at låne institutionens transportable musikanlæg – og en enkelt gang et lokale, hvor der stod et ikke helt velstemt klaver. Der blev arrangeret eksklusiv klubaften med koncert af Boris Rabinowitsch' Trio, idet 'modernikerne' var i overtal.

Tidligere nævnte Benny 'Minak' Larsen og Ove 'Vædder' Vædelund var som sagt allerede i gang med at spille, og de gjorde en stor indsats mht. at få dannet et orkester. Allan var ikke vild med at gå til trommerne, men 'indtil videre' påtog han sig opgaven – og han spillede da også i forvejen.

Jeg havde mødt Hans Børge Hansen. Han stod i lære hos Vejrtjenesten i Lufthavnen og en dag, han var på vej hjem (til sit lejede værelse et sted på Amager) passerede han og et par venner forbi Kastrup Boldklubs grønsvæ. Da de fik øje på mig, spurgte de, om de måtte være med til at spille fodbold. Under efterfølgende servering af te hjemme hos mig kom det frem, at jeg havde tre plader med hhv. Duke Ellington, Louis Armstrong og Johnny Hodges – hvilket så afslørede den gryende interesse for jazz. Hans Børge lærte ret hurtigt sig selv at spille på hornet. Hans Børge trak Jens Jørgen Thorsen (DEN Thorsen!) med sig, en skolekammerat fra Holstebro, som trakterede pianoet med opsigtsvækkende kraft og energi.

Et klubmedlem kendte en klarinettist (lb Oskar Petersen), en anden en guitarist – og til sidst manglede man bare en basun. Så gik jungletelegraphen i gang. Der taltes om en sømand/skotøjsarbejder i Parmagade ved navn Arne Bue Jensen; der var også en trombonist fra Tivoligården, som gerne ville spille jazz – og så var der en tredje kandidat. Efter godt en uge blev der indkaldt til "trombonist-audition" – i musiklokalet på Skolen ved Sundet, som Benny og Ove havde adgang til, fordi de sad i elevrådets bestyrelse! Og audition blev der. Nummer 3-manden dukkede aldrig op. Vi kunne vist allerede på forhånd bedst lide Arne, som vel uimodsigeligt var den bedst egnede – men spilles skulle der. En af de sidste gange, jeg besøgte Allan, kom vi til at tale om det – og hvem andre end Allan ville kunne huske, at Tivoli-gardisten hed Erik til fornavn – og havde Allan haft sin førlighed, havde han givet fundet en lommebog i en kasse med alle oplysninger. Vel, ARNE VANDT!

Arne Bue Jensen (Nykro februar 1953)

Skulle Ricardo have holdt fast i kornetten (Nykro februar 1953)? Men banjoen var det eneste instrument, der tillod ham at læse i studiebøgerne samtidig med orkestrets musikudøvelse. Der er ingen dæmper bag banjoens stol - hvilket faktisk har bevirket en "plonk"-agtig lyd . . . som Buster Bruun husker det

Juryen bestod af Allan, Helge, Mogens "Søvnig" og undertegnede. Jeg var avanceret til inderkredsen – jeg kunne nemlig på min arbejdsplads frit benytte skrivemaskine og sværteduplikator! Jeg var en art kommunikationschef – og vi udsendte, dvs. omdelte pr. pedalkraft, før hvert møde ca. 25 medlemsblade (maskinskrevet på gennemslagspapir med carbon imellem, 3 eksemplarer ad gangen, og aldrig på mere end én foldet A4-side).

Da klar-signalet kom fra orkestret, stod der kun én ting på menuen: Jazz-Band-Ball med to orkestre: Et traditionelt og et moderne. Det skulle være en eftermiddagsforestilling – men da lokalet kostede 300 kroner, kunne vi risikere en ordentlig bet. Medlemsskaren var jo ikke så stor. Men de medlemmer, som var lærlinge på B&W, klarede sagen ved at reklamere højlydt i kantinen og sætte løbesedler op overalt. Der blev fuldt hus – vi var nu flyttet til et andet og større NIOGT-lokale i Byglandsgade, mest valgt på grund af prisen, idet afholds-idéen afgjort ikke var dybt rodfastet i gruppen - og sus i skørterne og anderumpe-frisurene. Alt gik godt; pengene var hjemme! Og så kom to notabiliteter på besøg: Redaktøren af "Jazzparade", Bent O. Håndstad, og pladeproducent og organisator Karl Emil Knudsen, som vi kendte fra "Basin Street Club", "Hot Club" og "Storyville". Dette fantastiske event fandt sted den 15. marts 1951. Haandstad måtte nedsvælge et par appelsinvand – noget, han aldrig glemte.

Det 'gammeldags' orkester nåede ikke at blive navngivet inden, men optrådte med påskriften "Københavns Jazzklub" på stortrommen – det moderne band var formentlig under ledelse af Per Møller Hansen (piano) og med Finn Mickelborg, trompet, som frontfigur. Mickelborg er i øvrigt den eneste elev, Jørgen Ryg har haft.

Succes'en blev hurtigt fulgt op. Klubbens bestyrelsen tog kontakt til "Lunds Akademiska Jazzclub" og sammen tilrettelagde man et arrangement – også en succes. Vi var med Malmö-båden og derefter SJ til Lund.

Fra Malmö-båden: Helge Nielsen, bas-afløser. Allan Rasmussen, Hans Børge Hansen og Ricardo - sidstnævnte ivrigt eksamenslæsende.

Arrangementet begyndte kl. 16.30 og for at nå sidste båd hjem fra Malmö, skulle vi fra Lund kl. 21.00. Alle deltagerne havde selv betalt deres billet – musikere og ledere fik dog deres billetter refunderet af overskuddet. Spilleglæden var endnu så stor, at Hans Børge, Ib Oskar og Ricardo i toget fik instrumenterne frem og fortsatte koncerten. De såkaldt 'stive' svenskere og selv billettøren syntes, at det var jævla fint, det! Ved et senere lignende arrangement blev overskuddet så stort, at vi blev bedt om ekstratid – betalingen var taxa til lufthavnen og flybilletter til Kastrup samt refusion af alle øvrige transportudgifter – udbetalt her og nu af "Lunds Akademiska", da ledelsen havde gjort kassen op. Jeg boede stadig ved Kastrup Lufthavn, men dette var første gang, jeg beskuede København fra luften – en lys sommernat.

Triumfen med Jazz-Band-Ball'et førte til en fantastisk 'kongres' for klubbens specialgruppe "Kong Hans" – af samme navn som formandens sommerhus (et sommerhus som Helge og Mogens havde købt i en helt ny udstykning i Kulhuse – en stor, bar græsmark med 40 ens røde huse). Klubbens energiske stifter og formand var i flere år Helge Reimer-Nielsen (ikke relateret til bassisten Helge Nielsen). Helge var bankansat og havde dybt indblik i samfundets mekanismer.

Det blev en meget minderig og lang week-end (planlægning og evaluering ville det hedde i dag) - jeg tror, det var noget med Kristi Himmelfartsdag. Og så var der ølstrejke - men vi havde skaffet os rigeligt med forsyninger. Hvorfor navnet "Kong Hans" blev valgt, kunne vi aldrig blive enige om. Soveafdelingen var altid overbook'et – det samme gjaldt badeafdelingen, og Bent Haandstad blev, med sine store armbevægelser, henvist til at sætte sine fagre lokker udenfor!

"Joe", Mogens "Søvning", ukendt, Bent Haandstad

Allan, Mogens "Søvning" og "Joe" i Kulhuse.

"Kong Hans"-æraen endte senere så sørgeligt, som den overhovedet kunne. Under en natlig soppe- og tømmerflådetur må Helge være faldet i vandet - han blev fundet druknet næste morgen. Mere er der ikke at sige. Men det tog mange kræfter ud af os. Allan Rasmussen tog over som formand efter Helge.

Allan flyttede til Kastrup; boede i havehuset hos en bekendt på Nordmarksvej, som var arkitekt. Af nemhedsgrunde - og for ikke at forstyrre ejeren - foregik toiletbesøg ude i den mørke have ovre ved hækken. Når man trådte afsides, smågrinede Allan - "... hvis det er alvorligt, står der en spade!"

Allans vært spillede lidt klaver, og 'det oprette' stod i Allans stue. Der hyggede de to sig - Allan med et high-hat bækken og et par fluesmækkere. Når det blev for hyggeligt, råbte en af dem: "Let's have some boogie" - og så kørte de, alt hvad remmer og tøj kunne holde!

Transport foregik normalt med sporvogn eller bus dengang. Efter arbejdstid turede vi dog rundt på vore jernheste til plade- og andre antikvarier. Allan altid med sin uundværlige sømandskasket på hovedet. Han var kendt af alle indehaverne - og lidt frygtet. Hans skurrende latter, når en salgspris nævntes, var en helt klar tilkendegivelse af, at prissætteren måtte have feber eller være totalt ude af kontakt med markedet.

I øvrigt var 'Café Våren' på Backersvej vort uofficielle mødested – mødtes vi ikke andre steder, slog man altid et slag forbi dér.

Jo, Allan kunne finde de gode ting – også superpladerne. Han skaffede alt, blot han fik tid. Og han var hæderligheden selv. Han blev gift med Ulla og flyttede til Bremensgade. Jeg var i en aftrapningsfase med jazz'en - andre sider af tilværelsen kaldte. Men vi vedblev en tid at ses – og havde som fast menupunkt en special-opskrift, som Ulla stod for - hjemmelavede kræmmerhuse med jordbær i bunden og smeltet chokolade på toppen. I den periode var de til fødselsdag hos mig - og rakt imod alle aftaler havde Allan fødselsdagsgave med! Tilsyneladende en ny pibe (vi var inkarnerede piberygere, Allan til tider på kalabaspibe). Pibeæsken var dog fyldt med Ex Libris-mærkater, som Allan selv havde tegnet og trykt. Han var virkelig yderst personlig i sit udtryk. Et meget sammensat, spændende menneske - altid på kanten af noget nyt. Hans værste plage, migrænen, var dog nær ved at ødelægge ham. Allan er ikke sådan lige at rumme; men et uforglemmeligt, herligt minde og en helt speciel mand og ven."

Københavns Jazzklub.
Februar 1953.

Københavns Jazzklubs møder i februar afholdes, som i alle andre måneder, første og tredje mandag i måneden. I februar bliver det altså mandag den 2. og mandag d. 15. i lokalerne Byglands-
gade 5, kl. 8 præcis.

På månedens første møde vil Flemming Leach causere om "Evensk Jazz" et hidtil ubehandlet emne i klubben. Helge Reimer-Nielsen og Ove Vadelund har som det nu hæder i radioen, "produceret" aftenens andet causeri. Det handler om en af den traditionelle jazz's næsten legendariske skikkelser, nemlig "Klarinetlisten Johnny Hodges".

På det andet møde vil "Den nye Duke Ellington" blive taget under behandling af Helge Reimer-Nielsen, og Allan Rasmussen vil fortælle om "Chicago jazz". Programmet for begge aftener ser absolut lovende ud og fortjener et større publikum end det, der plejer at møde frem. Altså! vi mødes i Københavns Jazzklub hver måned, første og tredje mandag. Nye ansigter er altid velkomne.

Bestyrelsen.

J A Z Z - B A N D - B A L L

I

K Ø B E N H A V N S J A Z Z K L U B .

Søndag den 15. marts afholder KØBENHAVNS JAZZKLUB jazz-band-
ball i den store sal i N.I.O.G.T.'s bygning Byglands-
gade 5^I.

Medet påbegyndes kl. 15.30 og afsluttes ca. kl. 16.30. En-
treen er 1.50 kr. for såvel medlemmer som indbudte gæster.

Den musikalske underholdning ordner klubbens orkester "Royal
Bluesmen", Møllers Bop-sextet og muligvis endnu et orkester.

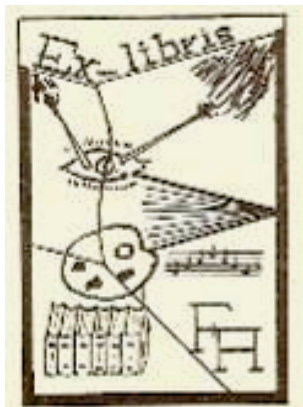
Billetter kan fås hver aften mellem kl. 18 og 19 hos forman-
den:

Helge Reimer-Nielsen,
Hessensgade 57.
Su. 6825 X.

På gensyn den 15. marts.

KØBENHAVNS-JAZZ-KLUB.

Et par af Flemming Albertus' dupliserede meddelelser angående senere arrangementer i Københavns Jazzklub

Ex libris mærkat for Flemming Albertus,
tegnet/fremstillet af Allan Rasmussen

Ex libris mærkat - Ullias og Allans private
(efter at de var blevet gift)

Allan Rasmussen var med i bestyrelsen for Københavns Jazzklub, der blev dannet i begyndelsen af 1951. Foruden sit eget orkestervirke var han en slags musikalsk vejleder for flere orkestre, der så dagens lys ude på Amager. I den anden lidt tidstypiske, kortspil – sædvanligvis whist - var det ikke nemt at have Allan som modpart, da han besad en udviklet sans for at huske de spillede kort; hans passion var det tekniske spil, og ikke så meget hvem der vandt eller tabte. Denne akkurate gav sig også tydeligt udslag i al historisk efterforskning; ingen detaljer blev overset.

Et swing orkester under ledelse af basunisten Erik Skiold (med Allan som janitshar), og et traditionelt orienteret orkester - Royal Bluesmen - under ledelse af basunisten Arne Bue Jensen, spillede begge i Københavns Jazzklub. Allan havde større interesse for den tidlige jazzform, og Royal Bluesmen's trommeslager Benny Larsen, som var elev af Allan, ville hellere spille swing, hvorfor de to basunist-ledere enedes om at bytte trommeslagere. På den måde kom Allan med i samme orkestre som Arne Bue.

Allan Rasmussen: *"Der var en form for jazzklub, dér i Ølandshus nær Merry Biografen på Amagerbrogade, som orkestret selv stod for. Og hvem var med? Jeg husker Hans Børge Hansen, cornet. Arne Bue Jensen, basun. Ib Oskar Petersen, klarinet (kaldet Ibsker). Ejner Skafte Christiansen, klaver (kunne også spille banjo og boede i nærheden af Arne i Parmagade). Ricardo, banjo. Ove Vædelund, bas (hans instrument var en ægte krydsfinérbas fra Fona - ligegyldigt hvor man slog tonen an, gav bassen samme lyd fra sig). Erik Petersen, sousafon (Ibs far; han gik ud af orkestret på et tidspunkt, hvorefter der kun var bas med). Benny Larsen, trommer.*

Der var til tider nogen uro, jazz var ikke lige velset i alle kredse, og det kunne medføre mere håndgribelige tilkendegivelser. En aften, hvor Arne var ene mand tilbage i klubben, blev han varskoet om, at "Sofa-Kurt" og hans rødder stod og ventede nedenfor. Arne havde gode kræfter, men sådan en fire-fem mand kunne han alligevel ikke klare. Så Arne ringede til sin daværende svigerfar, der var bademester på Københavns Bad inde ved Axeltorv. Han mødte straks frem, men afventede diskret situationen lidt på afstand. Idet Arne kommer ud af døren, træder svigerfaderen frem og svinger lynhurtigt med armene, og så var den affære afgjort.

Hans Børge Hansen var på det tidspunkt meget inspireret af Bunk Johnson. Han udviste en stram og alvorlig indstilling til musikken, og kunne blive særdeles ophidset, hvis publikum henvendte sig til orkestermedlemmerne, medens orkestret spillede.

Orkestret spillede tillige i Skåne, "Savoy Club", "1919 Club", men nok så vigtigt i "Storyville Club", der havde til huse i havnearbejdernes kantinebygning (Hambrosgade 1) vis-à-vis Politigården. Klubben åbnede den 13. september 1952, hvor blandt andet "Riverside Band" med Ricardo medvirkede, og derefter havde klubaften for medlemmer hver lørdag kl. 20.00. Da havnearbejderne fandt ud af, hvad der foregik rent musikalsk, fik stedet øgenavnet 'Negerhytten'. På klubaftenerne kunne man også bytte og købe jazzplader.

Royal Bluesmen blev mere eller mindre opløst i løbet af sommeren 1953 og i en overgangsperiode bestod der nærmest et unavngivet band, der blev til Bohana Jazz Band omkring december 1953.

NIOGTs lokaler i Byglandsgade 5, september 1952. Københavns Jazzklub havde nu fået eget band (dog uden navn).
Fra venstre: Arne Bue Jensen, trb. Jens Jørgen Thorsen, pno. Hans Børge Hansen, cor. Ukendt, gtr. Ib Oskar Pedersen, clt.
Ove Vædelund, sbs. Benny Larsen, dms. I baggrunden t.h.: Allan Rasmussen.

Ovenstående billede er af det andet band, der medvirkede i det første Jazz-Band-Ball i Københavns Jazzklub - men formentlig her også fotograferet i september 1952 hos NIOGT. Set fra venstre: Per Møller Hansen, pno. Helge Nielsen, sbs. Knud Abrahamsen, ten. Finn Mickelborg, tpt. Ole Molin, gtr. Tage Jensen, dms. Mickelborg (1932-2007) var uddannet på Kunsthåndværkerskolen 1957-58, derefter elev af Bamse Kragh-Jacobsen (bl.a. ejer af jazz-stedet Vingården, hvor Mickelborgs gruppe spillede i det moderne lokale) 1960-65. Anerkendt kunstner, har udsmykket mange statslige institutionslokaler, er repræsenteret i store officielle samlinger, og hædret med priser, legater samt Eckersberg-medaljen. Iflg. de dupliserede foreningsskrivelser tyder meget på, at dette band bar navnet "Møllers Bop-Sextet".

Buster Bruun: Ude på Amager var der blevet dannet et orkester, der hed "Royal Bluesmen" med Allan på trommer, Arne Bue Jensen på trombone, Hans Hansen på trompet, Jens Jørgen Thorsen både på piano og banjo samt en klarinettist. Men klarinettisten skulle aftjene sin værnepligt og Jens Jørgen blev smidt ud af de andre, bl.a. fordi han hoppede rundt på tangenterne og havde smadret klaveret ude på Sundby Skole (reelt Skolen ved Sundet, hvor man øvede) – og spille kunne han jo slet ikke. Her fik jeg chancen. . . og på min anbefaling Ricardo og Ole 'Bas' ligeså lidt efter, og Bohana blev så dannet.

Royal Bluesmen, Tisvilde Kro, 1953. Fra venstre: John Hartwig, Hans Børge Hansen, Arne Bue Jensen, Allan Rasmussen. John Hartwig spillede klarinet hos Københavns Fodvarmere, og havde i sin ungdom været i Chicago, fortalte han, hvor han havde hørt King Olivers Creole Jazz Band spille live på Royal Garden Café – hvilken musik i øvrigt var ham helt uforståelig på det tidspunkt.

Allan Rasmussen: Jeg kom sammen med Buster Bruun og hans kone Maria, og Buster, som havde spillet klarinet i The Ramblers, var en aften inde at høre os i Hjemstavnsforeningen, som lå i Linnésgade 25 ved Frederiksborg-gade. Der kom han op til os og sagde, at hvis han skulle spille igen, skulle det være med et orkester som Bohana. Det viste sig tilfældigvis, at vores klarinettist Ib skulle et eller andet bestemt kort tid efter, og derfor ville være nødt til at forlade orkestret - hvorfor det meget bekvemt blev aftalt, at Buster skulle træde til.

Først (forud for Bohana) øvede vi vistovre på Skolen ved Sundet - dér var Vædelund med, og en overgang mødte Jens Jørgen Thorsen, som spillede lidt klaver og cornet, også frem - han var gode venner med Hans Børge. Men en dag gik Thorsen i vanlig stil på klaveret, og så blev vi smidt ud - og det blev Thorsen altså også af orkestret, hvorfor Ejner Skafte Christiansen kom med i stedet. (Note: Det helt nøjagtige forløb afklares ikke i nogen af musikernes erindringer).

Derefter øvede vi på Nykro ude på Amager Landevej overfor Løjtegårdsvej. Jens Jørgen kom ned til os i Cap Horn i Nyhavn og ville spille med på sit horn, men havde altså fået noget galt i halsen med hensyn til det stilistiske - han spillede lange klagende toner i en uendelighed. Derefter holdt Jens Jørgen mest til i Skipperkroen sammen med Bent "Kid" Eriksen, som for øvrigt spillede glimrende klaver og var en dejlig fyr.

En dag, hvor vi øvede ude på Nykro, pillede Buster Bruun sit glasøje ud, hvorefter han vendte sit ansigt om mod Ricardo, og spurgte, om han nu også var forberedt på lidt af hvert i forbindelse med sin kommende lægegering. Og så forberedt var Ricardo altså ikke - han fik et chok, da han så op fra harmonibogen og skuede lige ind i Busters kontrafej.

Vædelund gled ud, da vi forlod Skolen ved Sundet, og vi fik Ole "Bas" Christiansen med. Han kom fra Jes Videbæks Orkester, hvor der netop var opløsningstendenser. Vi spillede blandt andet i Restaurant Osborne ude på hjørnet af Vesterbrogade og Frederiksberg Allé, kaldet "Strygejernet" på grund af bygningens facon.

Vi øvede også en del hos Ricardos forældre, der boede i en stor villa i Hellerup. Der var et utal af øveaftener, hvor vi altid blev inviteret på te og boller bagefter - det var vældigt hyggeligt. Især Ricardos far var meget ligefrem og Ricardos søster Lone, en meget, meget sød pige, interesseret sig også for jazz. Ricardo var en udmærket banjomand, en sikker og stabil rytme. Han fik meget heldigt en hel masse bechifringer af Lonnie Donegan fra Chris Barbers orkester, og det var en stor hjælp, når vi skulle lære ny numre. Man havde ikke dengang bøger med bechifringer i, så det var et kup. Ricardo var godt i gang med at læse til læge, og boede i Lille Strandstræde. Han var et uhyre dejligt menneske at omgås, lige ud af landevejen, men gik så meget op i musikken, at han måtte til eksamen flere gange for at bestå.

Lone Thomsen: Der var meget musik, klassisk betonet, i Ricardos og mit hjem - vores farfar var regimentsmusiker, og vores far en udmærket amatør pianist. Jeg husker ikke, hvad der var den egentlige årsag til, at jazzmusikken kom ind i Ricardos liv, men han begyndte at købe masser af gamle 78-plader, og var meget optaget af de tidlige New Orleans-musikere. Tja, det er såmænd tænkeligt, at jazzen var en slags modreaktion til alt det klassiske, men det var under alle omstændigheder det rigtige valg.

Ricardo blev født i Hammel. Familien flyttede en del rundt, fordi vores far, i kraft af sin stilling som læge, med mellemrum blev stationeret til en ny by. Sidst i 40'erne flyttede vi så ind i en enorm villa i Hellerup. Da Ricardo begyndte med jazzmusikken, viste det sig, at den musikform også tiltalte vores far. Mine forældre var meget gæstfri og åbnede hjemmet for en stigende strøm af musikere. Jeg husker orkesternavne som Royal Bluesmen og Bohana Jazz Band under ledelse af Arne Bue - der blev øvet meget hjemme hos os, og min mor havde altid travlt med at bage boller og så videre, inden der skulle være øveaften.

Selv om jeg er 4 år yngre end Ricardo, så husker jeg, at vi sammen kunne more os over de mest absurde ting - Ricardo havde dengang en guddommelig sans for humor. Jeg kom også meget tidligt med i jazzklubber, især i Cap Horn-tiden i 50'erne - mine forældre var, lidt fejlagtigt, ganske af den opfattelse, at min storebroder passede meget nøje på mig.

Mange, mange år senere var jeg inde i Vingården for at høre Papa Bue. Han kunne ikke umiddelbart genkende mig, da jeg stod foran ham, så jeg sagde: "Hej Arne, jeg er Ricardos søster!" Arne kiggede på mig et øjeblik, og så svarede han: "Åhhhh, uhmmmm, din mors boller!"

En aften hos Arne Bue ude i Parmagade 15 sad man og lyttede til nogle American Music plader. På et tidspunkt siger Ejner Skafte Christiansen: "Nu skal du høre, Allan, nu kommer der noget på trommerne - sådan skal du prøve at spille!" Det viste sig at være Baby Dodds for fuld udblæsning - Allan gav udtryk for, at det ikke var noget for ham; han var ikke begejstret for trommesoloer, idet trommerne efter hans mening mere skulle fornemmes som en del af pulsen end fremstå i buldrende solo-indslag.

Ejner Skafte havde været den toneangivende i orkestret, men hen ad vejen hørte de andre lidt mere på Allans meninger - det blev Christiansen utilfreds med, hvorfor han fratrådte i løbet af en måneds tid. Hvilket ikke var den helt nemme løsning, da han boede i lejligheden lige neden under Arne Bue. Orkestret havde nu Ricardo, Ole Christiansen og Allan i rytmegruppen. Derefter faldt det hele på plads, og gruppen blev præsenteret som et nyt orkester 1. juledag 1953 i Storyville Club i Restaurant Osborne.

Navnet Bohana blev dannet af det første bogstav fra hvert af medlemmernes fornavne - B (Buster Bruun), O (Ole Christiansen), H (Hans Børge Hansen), A (Arne Papa Bue Jensen), N (Niels Richard Ricardo Hansen) og A (Allan Rasmussen).

JAZZ OG GODT HUMØR PAA ØRESUND

Maagerne over Øresund har vænnet sig til lidt af hvert i aarenes løb, men alligevel gjorde de store øjne, da de i aften fulgte efter Skandinavisk Linietrafiks baad „Laboe“. — Den københavnske jazzklub „Storyville“ havde nemlig lejet baaden til en saakaldt „Riverboat Shuffle“, en jazztur til Landskrona for ca. 200 medlemmer, og der var højt humør over hele linjen: synkoperne legede tagfat hen over de blaa bølger, og der blev danset saa „Laboe“ knagede i sine sammenføjninger.

Her ses et par billeder fra den vellykkede tur. Buster Bruun — den dygtige klarinettist i „Bohans Jazz Band“ — tager ingen chancer. Naar man har redningsbølte paa, kan der ikke ske noget, siger han. Solveig Nilsson hjælper ham med at spille i den uvanle situation.

Riverboat Shuffle 29. april 1954

Arne Bue Jensen, Hans Børge Hansen, Buster Bruun

Der var trængsel i m.s. "Laboe"s saloner

Bohana Jazzband medvirker ved Riverboat Shuffle på Øresund 29. april 1954. Fra venstre: Arne Bue Jensen, basun. Niels Richard 'Ricardo' Hansen, banjo. (Ole Christiansen, bas, ses ikke på fotoet). Hans Børge Hansen, kornet. Allan Rasmussen, trommer, og Henrik Buster Bruun, klarinet. Til højre Ulla Hansen (fra Silkeborg), som Allan var gift med 1955-65 - Ricardo var gudfader til deres datter Kirsten.

Den 4. februar 1954 var Bohana med til at indvie Adrian Bentzons 'Club Montmartre' i Store Regnegade 19, og havde derefter engagementer i denne klub samt medvirkede ved Riverboat Shuffles (om vinteren kaldet Ice Cream Shuffles) over sundet til Landskrona. Spillede f.eks. også i Odd-Fellow Palæet, Montmartre/Esplanaden, Hjem-stavnsforeningen, Storyville Club, Forsvarsbrødrenes Lokaler, Club Maryland osv.

Buster Bruun: *"Objektivt bedømt, så var det Hans, der bar det hele. Både Arne og jeg spillede ikke særlig godt, for at sige det mildt. Ole var ok, men hvem kan høre bassen? Ricardo var egentlig blot 'plonk, plonk, plonk' med de rette bechifringer, og Allan holdt rytmen fint – altid beskedent og ikke just fremtrædende. Men Allan var så absolut vores ankermand, der set i bakspejlet var den væsentlige faktor i, at vi frembragte musik og ikke bare larm! Hans Hansen havde stor nerve i sit spil – og med ham som ledestemme fik vi seks på en eller anden underlig og finurlig vis frembragt musik med gejst! (Noget som 'Buerne' også kunne opnå i deres allerførste år som følge af Finn Ottos og Jørgen Svares særlige begavelse).*

Bohana varede kun i ca. 1½ år. Hans, der boede i min kælder, blev desværre skizofren og indlagt. Ricardo startede sit eget band. Jeg fik en multi-handicappet datter og måtte ophøre med både jazz'en og maleriet og finde mig et job. Arne dannede Papa Bues Jazz Band og rejste til Hamborg. Jeg tror ikke, at Allan spillede ret meget længere, han fik sig et fast job (og blev vist skilt). Bohana var en mærkelig blanding af Amager og Gentofte. Og af DKP og Konservative. Jeg var hverken eller – velsagtens som følge af mit eksil i London 1939-50. New Orleans-musikken var jo en ægte proletar musik med rødder i blues og cakewalk, så det toneangivende 'element af Parmagade', der lå i ånden, gav netop den ægthed, som Gentofte orkestrene aldrig fik. Ikke fremmed for mig, idet jeg, trods daværende bopæl i Gentofte, havde gået i skole i et arbejderkvarter i London. Jeg tror også, at det var derfor, at jeg blev fuldt accepteret af Hans, Arne og Allan – jeg var jo ikke spor 'fin på den'.

Allans indgang til jazz var jo netop pladerne. Allerede dengang havde han en kolossal samling 78'ere. Alene i vægt vel flere tons? Jeg ved, at ejendomsrenoveringen i Toldbodgade var et problem, idet han ikke var rask nok til at få orden i samlingen igen, efter at reolerne havde være flyttet pga af installation af radiatorrør."

Den sagnomspundne BOHANA 78'-plade med "Franklin Street Blues"/"You Always Hurt the One You Love" blev indspillet ved en 'live' koncert i Søværnets Kaserne på Holmen den 26. februar 1954. Udgivet på Jazz Club Record 1A-100 og genudgivet på Storyville STCD 5515 i Karl Emil Knudsens serie Golden Years of Revival Jazz.

Bohana Jazzband spiller for Marinens Kadetter på Holmen den 26. februar 1954. Fra venstre: Arne Bue Jensen, Allan Rasmussen, Hans Børge Hansen, Niels Richard "Ricardo" Hansen, Buster Bruun og Ole Christiansen.

Allan gengav selv historien således: *Anledningen var en fest for Marinens kadetter, som var samlet til en større spisning med underholdning – men der var ikke dans. Bent Haandstad optog hele aftenen på bånd med en universal B&O maskine. Han optog også det andet orkester, som vist var Gallion Stompers. Båndoptageren stod på en stol nede foran orkestret, og der var kun én mikrofon. Man kunne justere båndomdrejningshastigheden glidende – under optagelsen skubbedes uforvarende til reguleringsknappen således, at båndet ved normal afspilning gengav musikken i forkert tempo. Vi måtte have Hans Børge ud i forretningen ("Diplom Radio", Vesterbrogade 94, hvor Haandstad arbejdede), så vi – ved hjælp af hans trompet – kunne afstemme afspilningshastigheden til korrekt toneart.*

I virkeligheden skulle "Panama" have været udgivet. Da blæserne spillede udgangskoret, opfattede jeg det imidlertid som om, at der ville komme et ekstra kor, så da de andre sluttede, fik jeg slået et par slag for meget på bækkenet, og på grund af denne lille fejl kom den derfor ikke ud. I virkeligheden kunne dette jo meget nemt have været justeret og skåret væk, men sådan blev det ikke.

Der kom en elektriker ude i forretningen, og det var ham, som Haandstad lånte et Telefunken skæreapparat af. I en kort tid stod det ude i baglokalet og Bent skar lakplader af de ikke udgivne numre til forskellige aftagere. Da Bent mente, at interessen var ebbet ud, returnerede han apparatet og slettede båndet til andet brug – bånd var rasende dyre den gang.

Det var formentlig også elektrikerens, som fik bygget et ohm-modstandsaggregat, hvilket blev 'skudt ind' imellem båndafspilningen til pladeskæringen, hvorved vi fik fjernet en del af rumklangen fra den store hal – det lød endnu værre på båndet end på pladen. En anden ting, der hæmmede nogle af numrene, var en halvberuset mariner, der sad og slog takt ved at banke et stort massivt glasaskebæger ned i et stolesæde.

Andre melodier i privateje er bl.a. "Home Sweet Home", "Weary Blues", "Breeze", "See See Rider", "Far Away Blues", "Dippermouth Blues".

Bent Haandstads ene pladeudgivelse i eget regi. Pladeetiket-oplaget var dog med tilpas forudseenhed trykt i adskillige tusinde eksemplarer. Ricardos mellemnavn burde retteligen have været anført som Richard.

Bohana Jazzband, ved en anden "Riverboat Shuffle" i 1954, samme besætning som foregående orkesterbillede. Til venstre sangerinden Lise West, og knælende til højre for Allan Rasmussen hans elev, Knud Ryskov Madsen (en situation, der går igen på flere Bohana-fotos).

Lise West ved samme lejlighed med Arne Svensson, der også på et tidspunkt deltog i pladeaftenerne hos Allan i Bremensgade.

Dette legendariske orkester opløstes i januar 1955, idet Hans Børge Hansen dels fik smag for Red Allen-stilen, dels begyndte at spille bas, dels blev syg. Derefter spillede Allan, og tillige Arne Bue, en tid gennem 1955-56 med Dusty Road Muggers (hvor alle brødrene Louw medvirkede og ligeså kornettisten Jørgen 'Jackson' Møller og klarinettisten Knud 'Pylle' Rasmussen) - og Allan assisterede desuden løst forskellige steder i Nyhavn. Dusty Road Muggers havde så meget jazz i sig, at Karl Emil Knudsen (ex Storyville) fulgte band'et rundt til koncerter.

Hans Børge Hansen, Arne Bue, Jørgen Svare, Jørn Jensen, Jens Sølund

Jens Sølund: I 1974 var vi på "godtgørelighedsturné" til de fleste af landets fængsler, arbejdshuse og statshospitaler. Da vi spillede i Middelfart, kom der en særdeles tillukket og tilbageholdende person op og sagde stille goddag til Arne. Det var Bohana Hans, der havde været indlagt meget længe på denne institution. Arne fik ham anbragt på scenen ved siden af bandet under koncerten. Det var tydeligt at se, at Hans nød det.

Bjarne Louw: jeg er ked af, at jeg ikke nåede at gense Allan. I midten af 50'erne var det med min økonomi ikke muligt at anskaffe mere end ganske få LP-plader, og desuden husker jeg den upraktiske nødvendighed i at være afhængig af en kombineret jævn- og vekselstrømsforstærker, da der endnu ikke var vekselstrøm overalt i Danmark. Allan anbefalede, at de bløde og sårbare vinylplader blev rengjort i et lunkent udkog af kvillajabark (sydamerikansk træ). En mild sæbe, som nedsætter vands overfladespænding ligesom vor dages sulfomidler.

Allan var med på flere jobs med DRM. Jeg husker mest Fastelavnsarrangementet i Slagelse Jazzklub i februar 1955, hvor Karl Emil Knudsen på andendagen optog nogle numre på en Tandberg-båndoptager - lyden præget af en uhensigtsmæssig gymnastiksalsakustik.

Jørgen Møller: Vi var i Slagelse Jazzklub to gange, dels 19-20. februar 1955, hvor det var hundekoldt, og dels en måned senere, den 19. marts. Allan var vist med begge gange - det ville have været logisk til sådanne store arrangementer. Husker svagt, at hans forlovede/kone, en sød lille ung pige, også var til stede.

Den 17. april var vi i Lunds Akademiske Jazzklub, hvor Allan, og ligeledes Albertus, deltog! Det var dér, vi spillede overtid mod at få flyvebillet hjem til Kastrup!

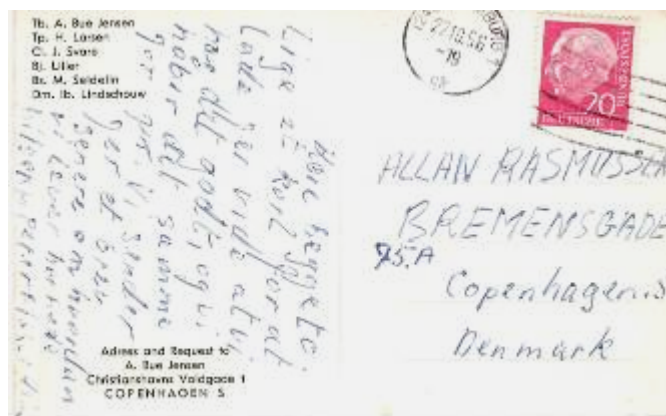
Papa Benny var på basun i februar og Arne Bue i marts, og det var i marts, 'Knald' (Karl Emil Knudsen) optog os på bånd. En enkelt Slagelse-musiker var med på bas, og klarede sig bemærkelsesværdig godt.

En dag i det tidlige forår 1956 fremsatte Arne Bue det forslag til Allan, at de skulle danne et orkester. Arne arbejdede på en skotøjsfabrik, men som følge af manglende ordrer blev han med jævne mellemrum fritstillet uden indtægt, og var derfor ikke bange for at tage et så voveligt spring. Da det gik op for Allan, at Arne tænkte på et orkester, hvor medlemmerne skulle leve af orkesterhonoraret, takkede han nej – han turde ikke slippe sit borgerlige hverv og indtræde på professionel basis (i stedet blev Ib Lindschouw fra Kid Eriksens band i Skipperkroen headhuntet af Arne Bue).

Papa Bues Jazzband fik engagement i Cap Horn/Palermo (hvis indehaver Herman Wilhelmsen – hans mor var den virkelige ejer - havde fået blod på tanden efter at have set jazzsuccessen i Skipperkroen) i maj 1956, men allerede sidst i juni drog orkestret til Reperbahn i Hamborg for at spille dér. Den tyske interesse var også stor, men man kunne ikke umiddelbart få plads til Buerne i de fastlagte programmer. I juli vendte orkestret tilbage til Cap Horn, hvor man skiftedes med Dusty Road Muggers, der ellers havde taget helt over.

Arne Bue sender hilsen hjem fra Hamburg til Allan og familie.

I efteråret drog Papa Bues Jazzband igen til Hamburg, og sammen med andre var Allan med til at "holde" Cap Horn-jobbet varmt til Papa igen kom hjem. Imidlertid var det Allan, der oplærte Knud "Big Mads" Ryskov Madsen i trommespillets finesser - og Ryskov afløste Ib Lindschouw i Papa Bues orkester og blev den mest fremtrædende janitshar i band'ets historie. Så på en måde fik Allan alligevel lidt betydning for trommespillet hos Bue.

Karneval, februar 1956, Land og Folks lille sal, med Ib K. Olsen, kornet. Arne Bue Jensen, basun. Bent Tranberg, klarinet. Freddy "Fræk" Poulsen, banjo. Ole Christiansen, bas og Allan Rasmussen, trommer.

Allan Rasmussen: I andet halvår 1956 spillede nogle mere eller mindre løse orkestre i Cap Horn - for ligesom at "holde pladsen" til

Arne Bues orkester, der havde engagement i Hamburg. Arne ville, hvis det skulle gå galt dernede, gerne have et sted at komme tilbage til - men han havde nu glimrende succes.

Jeg var involveret med Peter Aller, (Papa) Benny, Per Hagemann og så videre på denne måde indtil udgangen af 1956. Men så viste det sig, at der var noget rod i gageregnskaberne, og der blev en del ballade med revisoren - så holdt vi op, og Ricardo dannede sit Ricardo's Jazzmen, som overtog jobbet fra januar 1957.

Ricardos tekniske stil ændrede sig i løbet årene: Da jeg lærte ham at kende, spillede han med banjoens gribebrædt i vandret stilling, men i løbet af nogle år endte det med, at han holdt banjoen næsten lodret, når han spillede.

"Cap Horn", Nyhavn (foto 1965)

Allan 1966

Omkring begyndelsen af 1957 lagde Allan trommesættet på hylden og spillede siden kun i perioder; holdt næsten helt op i slutningen af 1960'erne pga. tiltagende dårlig ryg. Erling Lindhardt: *"Vi havde et band en tid i 1960, der spillede på 'Lollikhus' oppe på den anden side af Holte. Foruden Allan og mig selv på banjo, var det vist bl.a. John Runov på klarinet og Peter Aller på kornet"*

Efter at have handlet med grammofonplader i en forretning i Grønnegade, var Allan 12 år ansat i Statens Trykningskontor, der lå i de gamle uopvarmede pakhusrum parallelt med Bryghusgade ned mod Frederiksholms Kanal. Det var hårdt arbejde - sommeren nød man godt nok for åbne porte, men vinteren var iskold. Ergonomisk u hensigtsmæssige arbejdsstillinger under klamme hvælvinger og på brostensbelægning, hvor der lejlighedsvis måtte opvarmes med veritable bål.

Karl Emil Knudsen fulgte de forskellige traditionelle bands med stor interesse; lærte derved bl.a. Allan Rasmussen at kende. Da KEK i 1952 startede med pladeaktiviteter/-udgivelser, der senere mandede ud i hans berømte Storyville Records, blev Allan en skattet om end diskret rådgiver. På det tidspunkt dannede Allans samling delgrundlag for såvel officielle som uofficielle pladeudgivelser via Storyvilles forbindelser. Erindringer fra adskillige af pionererne og "guldalderens" jazz-/dansemusikere og sangere blev bevaret i kraft af Allans arbejde. Louis Barnewitz nød godt af Allans oparbejdede kontakter til grammofonbranchen. Og da David Yde-Andersen i sin tid forestod Nationalarkivet i Brede, blev Allans viden også dér en betydelig faktor. Endelig var Allan også omhyggelig med at indlevere særlige værdifulde fotografier/bykort, som han opsporede, til Nationalmuseet.

Allan hjalp utallige mennesker med grammofoner, grammofonåle, pick-ups, reservedele osv., båndoptagelser med et bestemt musikudvalg til særlige festligheder, og skaffede ofte lige 'det', man stod og manglede i vidt forskellige situationer. Hans interesse for teknik, også i ældre apparater, sparede mange penge for andre end ham selv, og han fulgte tidens udvikling indenfor de nyeste avancerede billed-/lydgengivelsesvidundere.

Ved De, at
„CONCERTA“
 er blevet et af Verdens største
 Oplag i brugte Grammofonplader
 »Concerta« køber, sælger, bytter
 Ca 15.000 Plader paa Lager
Musik fra hele Jordkloden
 A. NØRDAM ANDERSEN
Tornebuskegade 3 Byen 4749

Alle Deres brugte
GRAMMOFONPLADER
 købes - højeste Pris
„CONCERTA“ ved Nørreport
Torneskebuskegade 3 Lige over for K. F. U. M.

Anton Nørdam Andersen, "Concerta". En god (og særdeles gæstfri) mand for jazz'ens sag

En større engangsforøgelse af samlingen erhvervede Allan hos Pladeantikvariatet "Concerta" i kælderens Tornebuskegade 3 sidst i 50'erne. Indehaveren, en gæv Mariager-lyde ved navn Anton Nørdam Andersen, havde blændet et vindue mod baggården med tusinder af usorterede 78'ere, og en lørdag eftermiddag påtog Allan sig at sortere dem alle: "Jeg lignede en kulleper, da jeg var færdig, men jeg fandt mange, mange hundrede pragteksemplarer med store kunstnere!"

Også Louis Barnewitz hentede sig i dette mekka - hvor der stod/lå bunkevis af krigsplader på/under alle hylder, diske og i diverse kroge - en god stak til sin egen forretning. Men fra midten af 60'erne var det stort set slut med at 'gøre de store kup' i marskandisernes fortovs-kasser.

Nørdam Andersen havde i sin pure ungdom været en uge i Paris, hvilket havde gjort et uforglemmeligt indtryk på ham. Han havde siden ivrigt studeret Kirchheiners franskundervisningsbog, og kunne lide at præge sin fremtoning i et lidt fransk image - bar f.eks. altid baret (og ofte halsklud à la Django Reinhardt), hvis han var iført overtøj. Når han åbnede butikken sidst på formiddagen, begyndte han med et par lette indkøb i det nærliggende ismejeri og charcuteri for derefter at spise frokost i bedste franske stil på ekspeditionsdisken samtidig med, at han gennemgik og kommenterede artiklerne i den daglige avis med små franske bemærkninger indskrevet med rød kuglepen - for at de faste 'gæster' senere på dagen dermed kunne være informeret om hans indstilling til verdenssituationen. Medens frokost og avislæsning stod på var det ikke nemt at handle med ham.

"Concerta" var en slags "after hours"-samlingssted for de mere 'skadede' diskofile typer så som "Alpe-Jensen", "Skolelæreren", "Direktøren" (= Henning Eitz Jørgensen), "h'Ermansén" (der kun kommunikerede på fransk med Nørdam) og direkte jazzfanatikere som - foruden Allan - Louis Barnewitz, Ole Kloster Pedersen, Erling Carlsen, Leif Bjerborg, Søren Friis og Benny Berg.

Nørdam Andersen huskede fra sin rejse til Paris, hvordan de mange bogstader langs Seinen var forsynet med håndmalede plakater med fristende tilbud - og han videreførte idéen i sin egen forretning, hvor udstillingsvinduet og endda husmuren fik udskiftet et større antal slagtilbud hver uge.

Allan Rasmussen,

ex Bremensgade

Erling "Rusty" Carlsen,

ex Norgesgade

Leif Bjerborg,

ex Lynettevej

Søren Friis,

ex Broholms Allé

Ole Kloster Pedersen,

ex Under Elmenes

De seneste 4 år lykkedes det næsten at samle flokken igen - minus Carlsen, bosat i Djakarta. Ole Kloster døde 22. september 2008.

Ole Kloster Pedersens og Allan Rasmussens samlinger er tilgængelige Little Beat Records & Archives.

Gennem det engelske auktionsblad Vintage Jazz Mart havde Allan og Ole Kloster bemærket, at samlere mente, at der kun eksisterede et eneste kendt, og endda slidt, eksemplar af pladen Gennett 5275 fra 1923, hvor King Oliver and his Creole Jazz Band spillede "Zulus Ball"/"Working Man's Blues". Samt at denne plade ville kunne indbringe uhyrlige summer blandt samlere, hvis den skulle dukke op. Allan og Ole fik derfor overtalte Andersen til at skrive en større vinduesplakat, hvor han efterlyste netop denne udgave, og bekendtgjorde, at han ville betale 3.000 kroner for et eksemplar. Dette medførte pressens omgående bevågenhed, og næste dag måtte Andersen se sig selv og plakaten afbildet i indtil flere formiddagsaviser. "Nej, nej," stønnede han, "nu kommer alle folk her ned for at sælge deres pladeeksemplarer, som de har fundet hjemme på loftet - hvad skal jeg dog gøre? Jeg går fallit!!" Sveden sprang fra panden, og han var helt sikker på at blive ruineret - men der er dog til dato endnu ikke fundet yderligere eksemplarer af denne sjældenhed, som antagelig aldrig har nået Danmarks kyster.

Arne Bue glemte ikke Allans indsats, og der indløb gennem årene stadige hilsener fra orkestret – her oven i købet med tanke på Allans frimærkesamling !

Sidst i 50'erne begyndte Allan at afholde ugentlige tirsdags-plade-aftener for lidt yngre jazzinteresserede. Allans kone Ulla læste og var stærkt interesseret i science fiction romaner, og denne interesse lå åbenbart også til flere jazzentusiaster - så det var i begyndelsen ikke altid sikkert, hvad aftenens emne kom til at dreje sig om; det blev dog jazzten, der fik overtaget. Til fælles vederkvægelse serveredes hollandske kryddere, rosinboller og te i lange baner – intet bagerbrød måtte dog være ristet, da fortæringen i så fald ville forstyrre musikaflytningen.

Via sin samling tiltrak Allan en kreds af tilhørere, som i forskellige konstellationer siden hen samarbejdede i jazzprojekter og ligeledes skabte arkiver, hvoraf nogle senere dannede grundlag for eksempelvis Little Beat Records virke. En række projekter, der siden endte i Little Beat regi, påbegyndtes faktisk sidst i 60'erne, da Allan og undertegnede sporede den forhenværende indspilningschef for Edison Bell plademærket i London/København, hvorved kastedes lys over mange historiske huller. Samarbejdet fortsatte i lange perioder, indtil det i 80'erne lykkedes at få selveste Berthel Skjoldborg i tale, når han kom hjem på sine besøg fra Californien. Little Beat Records som egentlig organisation blev stiftet i 1998, da aktiviteterne krævede momsregistrering. Hensigten med LBR var at assistere med udgivelser af dansk jazz, men da man ikke vandt genklang for dokumentationsdelen, påbegyndte Little Beat selv CD-udgivelser. Det første projekt var dog et dobbeltalbum med Erik Tuxen og hans Orkester 1932-36, hvor Revymuseet/Ole Pilgaard var producer og Erik Moseholm tilvejebragte hele finansieringen.

Allan Rasmussen med Peter Allers orkester, november 1966. Fra vestre: Finn Vellejus Mortensen, trb. Allan, dms. Jørgen Møller, cor (Allan var i 1954-56 en tid sammen med Jørgen i Dusty Road Muggers). Leif Bjerborg, bjo. Peter Aller, cor. Ole Mørch, sbs. Foto: John Runov, clt.

Med tiden var det de spændende og vellydende arrangementer, den solide og korrekte melodipræsentation samt gedigne orkesterudførelse, der fik Allans største bevågenhed. Og indholdet i hans samling fokuserede i høj grad på de velrenommerede hvide bands, medens 20/30'ernes farvede orkesttermusik kun i mindre omfang fandt plads i reolerne. Gennem 1960'erne var Allans største indsats givet et halvt hundrede udsendelser om den moderne dansemusiks opståen i Danmark. Allan udarbejdede manuskripterne, og Erik Moseholm producerede for DR, såvel radio som TV.

Programtitlerne var "Lyttede De til den?" eller "Dans til djas i Danmark", hvor i øvrigt Jonny Campbells Sextet medvirkede i TV-transmissionen den 25. april 1964.

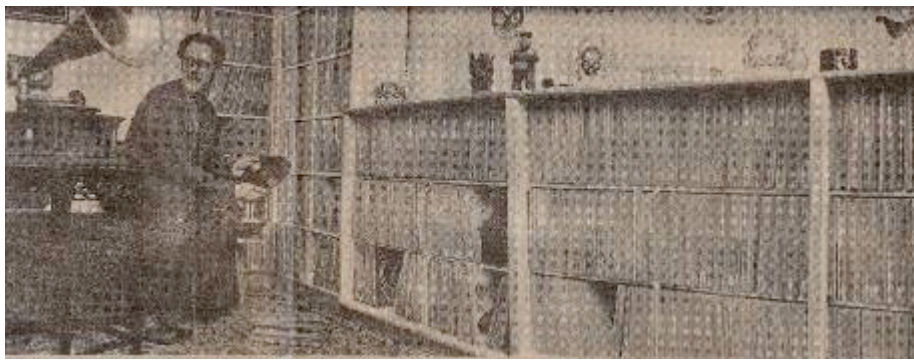
"Dans til Djas i Danmark". Allan med fonograf i DR TV 25. april 1964

Det var oprindelig meningen, at Allan Rasmussen og Erik Moseholm skulle skiftes til at indtale manuskriptteksten, men radiochef Jørgen Ifversen modsatte sig Allans gammeldags, om end helt korrekte, sprogbrug (Moseholm kom derfor som ene mand til at stå for den verbale præsentation). Denne begavede dåd medførte, at Allan gennem nogle år assisterede i andet DR regi - og derved kom på sin helt rette hylde. Men besparelsesrunder reducerede stabsressourcerne, og Allan blev skåret væk.

En stor skam, da det udarbejdede materiale med al tydelighed godtgjorde, at Allan Rasmussen med sin kolossale viden var kommet "på sin rette hylde", og i virkeligheden burde have været statsansat på lige fod med Erik Wiedemann til at udarbejde den nedskrevne historie om hele denne epoke.

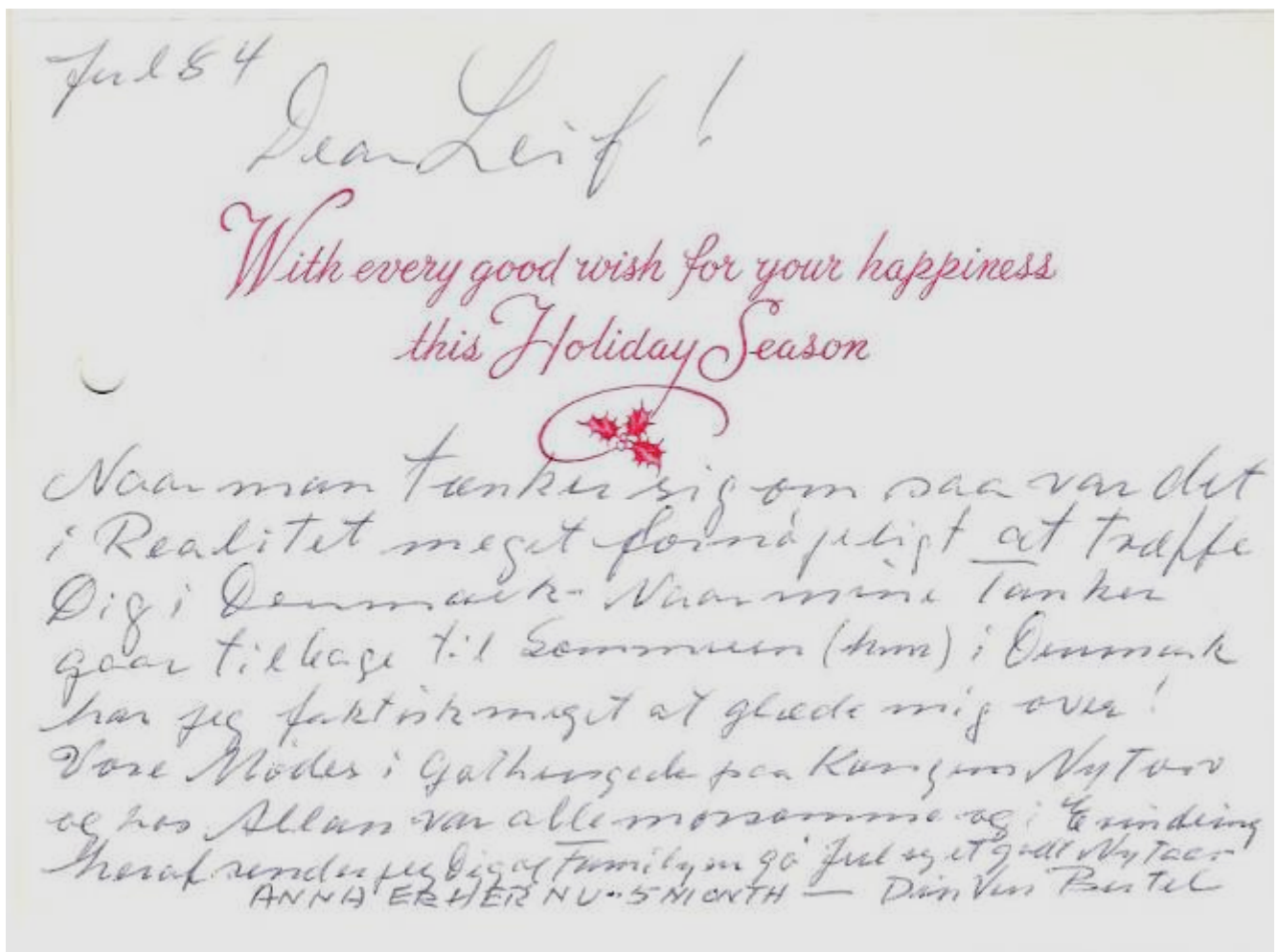
DRs stab bag en TV-UHAserie med basunisten Peter Nyegaard (siddende) som vært. Nummer to fra venstre Ib Glindemann, nummer tre Allan Rasmussen. Yderst til højre Per Møller Hansen (som Allan kendte fra Københavns Jazzklub i 1951). Allan assisterede også i udsendelser med/om guldalder-basunisten Peter Rasmussen, ligesom andre producere jævnligt, helt op i 90'erne, trak på hans omfattende viden.

Privat. Baggesensgade 1968

Berthel Skjoldborg (t.v.) under et (1984) af sine mange besøg hos Allan (t.h.) i Toldbodgade. Leif Bjerborg (midtfor).

I USA hed Berthel Alexander Marcel Skjoldborg mere sprogligt mundret: Bertel Skoldborg

TIL ALLAN RASMUSSEN FRA "BUE'NE" - Februar 1980
 Buster Bruun, Allan Rasmussen, Jens Hansen, Peter Aller, Lise West, Allan Rasmussen, Buster Bruun

I årene op til afslutningen af Erik Wiedemanns værk "Jazz i Danmark" (Gyldendal 1982) - i december 1981 antaget af det humanistiske fakultet til offentligt at forsvares for den filosofiske doktorgrad – udgjorde Allan Rasmussen en betydelig kilde til oplysninger og illustrationer. Senere bidrog han også til bogudgivelsen "Musik til salg" om Skandinavisk Grammophon A/S 1903-2003.

Endelig har Allan Rasmussen i mange år bistået diskografen Jens Hansen i dennes omfattende optegnelser og arbejder (blandt andet bidrag til en række af Karleric Liliedahls diskografiske værker).

Buster Bruun: "... Allan og jeg mødtes første gang i 1953 ... han var en ven i den allerbedste betydning af dette ord, selv om vi jo var gledet fra hinanden, efter at vi begge holdt op med at spille. Sidst jeg så Allan, kørte jeg ham til en pladeforretning i Gothersgade, hvor der blev udgivet en CD med et par numre af Bohana. Siden havde vi en lang snak på telefonen af og til. Altid ikke alene en hyggelig snak om løst og fast, men også livsbekræftende, idet han trods sin svære og yderst smertelige tilstand, samt isolationen, havde både sit humør og sin humoristiske sans i god behold. Desværre mistede vi også denne forbindelse – jeg er skamfuld over, at den ophørte, og ville gerne have "sagt farvel" med en lille båretale til Allan i Garnisons Kirken."

Storyvilles reception den 8. marts 2000 i Jazz Cup, Gothersgade, ved udgivelsen af CD serien "Golden Years of Revival Jazz".
 Allan Rasmussen og Per Møller Hansen

Buster Bruun, Allan Rasmussen og Peter Aller

Allan Rasmussen og Lise West

Fra 1999 var Allan Rasmussen plaget af tiltagende rygsmerter og dårligt blodomløb, men stadig lynende skarp i hukommelsen og med glimt i øjet. Usikker bevægelighed gjorde hverdagen mere kompliceret. Efterhånden formåede han ikke længere at holde fysisk styr på arkiverne, men kunne altid efter hukommelsen verbalt fjerndirigere en be-søgende frem til det rette værelse og den nøjagtige hyldeplads for påkrævede informationer. Efter flere hospitals-ophold m.v., (Bispebjerg/Hørgården) og et langsomt kommunalt tovtrækkeri med antydninger om plejehjems-anbringelse, var han tilpas afskrækket fra yderligere hospitalsindlæggelser. Han kunne heller ikke forlige sig med, at hospitalet konsekvent anvendte hans første fornavn: Ove – et navn og en titulering, han afskyede.

Få dage pludseligt tilstødende, men under de rette forhold næppe uheldelig, sygdom satte kl. ca. 11.50 den 27. februar 2009 med ét en stopper for denne fantastiske viden og hjælpsomhed. Allan blev bisat den 10. marts kl. 13.00 fra Garnisons Kirke på Sct. Annæ Plads.